KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Şubat 2004 * Sayı 1* Fiyatı 500.000 TL

"Kamu Yönetimi Temel Kanunu" tasarısı kapsamlı bir özelleştirme, örgütsüzleştirme ve köleleştirme saldırısıdır...



Saldırıları püskürtmek için süresiz iş bırakma eylemini örgütleyelim!

Yeniden çıkarken...

Süreç ve görevlerimiz

Uzun bir aradan sonra yeniden merhaba.

Bültenimiz sahte sendika yasasını 4 Mart'ta görkemli bir direnişle püskürten ancak sonrasında reformist önderlik barikatını aşamayan kamu emekçileri hareketinin yaşadığı tıkanmayı tespit ederek yayın hayatına başlamıştı.

Henüz erken bir dönemde hareketi "sendikal talepler için sendikal mücadele"ye, "demokratik hak ve talepler için demokrasi mücadelesi"ne mahkum etmeye çalışan reformist önderliğin kendiliğindenci, uzlaşmacı, pasif mücadele program(sızlık)ları aşılamadığı koşullarda hareketin geriye çekileceğini, yasalara endeksli mücadele yöntemlerinin giderek etkisizleşeceğini vb. vurgulamıştık. Mevcut tıkanmayı aşmak için devrimci önderlik boşluğuna dikkat çekmiş, kamu emekçilerini devrimci bir mücadele programı etrafında birleşmeye, sendikalarımıza sahip çıkmaya çağırmıştık.

Süreç içerisinde devrimci önderlik boşluğu doldurulamadı, KESK önderliği kamu emekçilerinin güncel ve acil taleplerine yanıt verebilecek hak alıcı bir mücadele programı oluşturmadığı gibi meclise endeksli yaptırımı ve sürekliliği olmayan eylem biçimleriyle sahte sendika yasasının meclisten geçmesine izin verdi. "Yasaya sığmayacağız" diyen reformist önderlik tüzüğüyle, işleyişiyle, mücadele yöntemiyle vb. tüm gövdesiyle yasaya sığdı. Sendikal demokrasi dahi yok sayıldı.

Reformist önderliğin yolaçtığı bu tahribat, grevli-TİS'li sendika talebi ile mücadele sahnesine çıkan kamu emekçileri hareketini yordu, sendikalara ve mücadeleye güvensizleştirdi, fiili-meşru mücadele zemini üzerinden yükselen hareketin tüm moral kazanımlarını törpüledi. Bu durum genel siyasal süreç, sınıf ve kitle hareketinde yaşanan durgunluk ile birleşince hareketi iyice güçten düşürdü, taban dinamiklerinden kopardı.

Hareketteki bu tıkanma, devrimci önderlik boşluğunu doldurma iddiası taşıyan, öncü-ilerici kamu emekçilerine devrimci mücadele programı etrafında birleşme çağrısı yapan Sosyalist Kamu Emekçileri'nin pratiğini de çeşitli düzeylerde etkiledi. Bu iddiamızın araçlarından biri olan bültenimizin kesintiye uğraması bu genel tablodan ayrı düşünülemez. Ancak Sosyalist Kamu Emekçileri'nin alana müdahalesi sadece bültenle sınırlı olmadı, olamazdı. Mücadeleyi sendikal mücadeleye, sendikal mücadeleyi de ücret sendikacılığına indirgemeyen Sosyalist Kamu Emekçileri'nin alana müdahalesi çeşitli araç, yol ve yöntemlerle sürdü. Kimi zaman broşür, kimi zaman bildiri, kimi zaman da toplantılar şeklinde gerçekleşen müdahalemiz bu anlamda süreklilik taşımaktadır.

Sendikaları, her türden iktisadi, sosyal, demokratik hakları kazanmanın bir aracı olarak gören, "sınıf sendikacılığı" bakışıyla kamu emekçilerini sendikalarına sahip çıkmaya çağıran Sosyalist Kamu Emekçileri'nin pratiği başka türlü de olamazdı/olmadı.

Çünkü, Sosyalist Kamu Emekçileri "kapitalist sömürü sisteminde, işçi sınıfının iktidar hedefine bağlanmayan, işçi sınıfı hareketi ile bu amaçla buluşmayan hiçbir hareket, sisteme karşı mücadelesinde başarıya ulaşmak şansına sahip değildir" bakışıyla hareket ediyorlar. Bu nedenle Sosyalist Kamu Emekçileri, güncel ve acil talepler uğruna mücadeleyi iktidar hedefine bağlıyor, sorunların gerçek çözümü için kamu emekçilerini devrimci bir sınıf partisi önderliği altında birleşmeye çağırıyorlar.

Bu çağrı bugün daha güncel ve yakıcı hale gelmiştir. Sahte sendika yasasıyla sendikalarımız derneğe çevrilmiş, reformist önderlik tüm pratiği ile sahte yasaya çanak tutmuştur. Sırada kamu emekçilerini iş güvencesinden yoksunluğa, sosyal haklarının gaspına, esnek çalışma koşullarına, düşük ücrete, örgütsüzlüğe mahkum etmek isteyen özelleştirme saldırısı ve kölelik yasaları var. Kamu Yönetimi Temel Kanunu tasarısı adı altında toplanan bu uygulamalar sermaye devletinin yıllardır planladığı, adımlarını attığı saldırılardır. Dün sahte sendika yasasına geçit veren reformist anlayışlar bugün yine KESK yönetimindedir. Bu süreçte yönetimlerde değişen sadece kişiler olmuş, anlayışlar aynı kalmıştır.

Özelleştirme saldırısını ve kölelik yasalarını püskürtmek, haklarımızı korumak, haklı ve meşru taleplerimizi kazanmak için KESK yönetimine hakim pasif, uzlaşmacı, devletten hak dilenen anlayışlarla hesaplaşma ve ayrışma zamanı çoktan gelmiştir. Devrimci önderlik boşluğunu doldurmak, devrimci mücadele programı etrafında birleşmek görevi tüm devrimci, öncü kamu emekçilerine bu sorumluluğu dayatmaktadır.

Bu bilinçle çeşitli illerden biraraya gelen Sosyalist Kamu Emekçileri süreci değerlendirdi. Hareketin sorunları ve ihtiyaçları doğrultusunda devrimci önderlik boşluğunu doldurma iddiası taşıyan Sosyalist Kamu Emekçileri, alana siyasi müdahalenin bir aracı olarak bülteni yeniden çıkarma kararı aldı. Bu doğrultuda başta öncü, devrimci kamu emekçileri olmak üzere tüm kamu emekçilerini bülteni sahiplenmeye, devrimci mücadele programı altında birleşmeye, taban inisiyatifi oluşturarak sendikalarımıza sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Herkes kendi bayrağı altına!

Fiyatı: 500.000 TL * Sayı: 1 * Şubat 2004 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S. Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN * Baskı : Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993 * Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22. Kartal/İSTANBUL * Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı) Esenyurt/İSTANBUL * Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24 Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44 * 853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23 * Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78 * Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671 * Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad. Aydınlar Apt. No: 8/101 KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05
e-mail adresi: **kamuemekcileri@yahoo.com**

Kayıplarla dolu bir yılı geride bıraktık... Saldırılar devam ediyor...

Sermayenin saldırılarına dur demek elimizde!



İşçi sınıfı ve emekçilerin yüzyıllık kazanımlarının sermaye tarafından gaspedilmeye çalışıldığı bir yılı daha geride bıraktık. Geçtiğimiz yıl sermayenin azgın saldırılarının artarak devam ettiği, işçi ve emekçilere sosyal yıkım dayattığı bir yıl oldu. Ancak sermayenin kapsamlı saldırıları devam ediyor.

ABD'ye göbekten bağımlı sermaye devleti, İMF patentli saldırıları peşpeşe uygulamaya sokuyor. Sermaye düzeninin yaşadığı krizin faturası ise her zamanki gibi işçi ve emekçilere ödettiriliyor.

İşbirlikçi sermaye iktidarı içerde sosyal yıkım programlarıyla işçi ve emekçileri yıldan yıla artan açlığa ve sefalete sürüklerken, dışarda ABD emperyalizminin emrinde bölge halklara karşı savaş ilan etmiş, ülkeyi boydan boya savaş üssü haline getirmiş bulunuyor.

Sermaye partisi AKP'nin her geçen gün İMF'ye daha bağımlı hale gelen ekonomiyi, her türlü yalan ve dolana başvurarak iyimser gösterme çabası ise boşunadır. Çünkü sadece birkaç aylık uygulamaların toplumda yarattığı tahribat üzerinden bakıldığında dahi yalanların altındaki gerçekler görülecektir. Bütün düzen partilerinin olduğu gibi AKP'nin görevi de işbirlikçi sermayenin çıkarlarını korumaktır.

Bugün bu politikaların hedefinde kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi, çalışanlarının tasfiyesi var. Özünde kapsamlı bir özelleştirme, köleleştirme ve örgütsüzleştirme saldırısı olan Kamu Yönetimi Temel Kanunu meclis gündeminde. Hükümet tarafından "reform" diye sunulan tasarı sermaye devletinin toplumsal yaşamın her alanında uygulamaya çalıştığı saldırı ve yıkım politikalarının sadece bir parçasıdır. Reform diye müjdesini verdiği saldırı yasası ile kamu hizmetlerinden yararlanan milyonlarca işçi ve emekçi ile kamu hizmet sektörlerinde çalışan binlerce emekçiyi hedef almaktadır.

Bütün bu saldırılar İMF, DB vb. emperyalist kuruluşlarla yapılan anlaşmalarda yer almaktadır. Önce işçilerin yüzyıllık kazanımlarını yokeden kölelik yasası çıkarıldı. Ardından asgari ücret azami sefalet düzeyinde belirlendi, sıra bir avuç asalağın çıkarları doğrultusunda kamu hizmet alanlarını yerli ve yabancı tekellere açmaya geldi. Geçtiğimiz yıl yarım kalan özelleştirme saldırısı bu yıl tamamlanmak isteniyor. İşten atmalar hızlandırılmak, kamu hizmet alanları sermayeye açılmak, ücretler düşürülmek, çalışanların iş güvencesi ortadan kaldırılmak, sosyal hakları gaspedilmek isteniyor. İMF heyetleri tüm bu saldırıları denetlemek, zamanında uygulanması için işbirlikçi hainlere emirler yağdırmak için geliyor.

Emekçi yığınları doğrudan ilgilendiren bu saldırıların sonucu sefalet, işsizlik ve sosyal yıkımdır. Özelleştirmeleri, kölelik yasalarını uygulamak için devlet her türden hak arama eylemine azgınca saldırıyor. Haklarını arayan, bunun için eyleme geçen kamu emekçilerini "terörist" ilan ediyor. İşçi ve emekçiler bu gidişata dur demezse saldırılar devam edecek, ödediğimiz fatura her geçen gün daha da kabaracaktır. Çocuklarımıza sefalet ve yıkımı miras bırakmak istemiyorsak "Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız" diyen kamu emekçileri bu şiarı gerçekleştirmek için sınıfa karşı sınıf perspektifiyle hareket etmeli, sınıfın birleşik militan mücadelesini yükseltmelidir.

Sermayenin saldırılarını püskürtme görevi biz işçi ve emekçilerin omuzlarındadır. Bizi bekleyen bu kritik sınavdan alnımızın akıyla çıkmak için tek tek işyerlerinden taban örgütlenmelerini kurmalı, militan bir mücadele hattında birleşmeliyiz. Sermaye saldırılarına karşı üretimden gelen gücümüzü kullanmayı temel alan devrimci bir mücadele programını netleştirerek yaşama geçirmeliyiz.

Ne düzen partilerinin yalanları, ne de düzen soluyla kolkola girmiş sosyal-reformist "sol"un sahte umutları...

Yerel seçimlerde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nu destekleyelim!

Her alanda emperyalizmle kölece ilişkilere girmiş, ona göbekten bağlanmış işbirlikçi sermaye sınıfı, hükümetiyle, kolluk güçleriyle, ordusuyla, yargısıyla, meclisiyle vb. tüm kurumları kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak iktidarını sürdürüyor. Kapitalist sömürü sisteminin devamı için her seçim döneminde özelleştirmeci, İMF-TÜSİAD sosyal yıkım programlarının savunucusu düzen partilerini -sanki birbirinden farkı varmış gibi- geniş emekçi kesimlerin, ezilen halkların karşısına sunuyor.

Bugüne kadar sayısız genel ve yerel seçim süreci yaşadık. Hepsi de "hak, hukuk, eşitlik, adalet, iş-aş-konut-ulaşım vb. sorunlara çözüm, sosyal refah" vb. argümanları kullanarak, işçi ve emekçilere, ezilen halklara yalan söyleyerek hükümet oldular. Ancak hepsi de devasa boyutlara ulaşan işsizliğimizin, artan açlığımızın, sefalet ücretlerimizin, her türden sosyal ve demokratik hak gasplarımızın artmasına, yaşadığımız yıkımın derinleşmesine neden olan İMF-TÜSİAD programlarını büyük bir acımasızlık ve kararlılıkla uyguladılar. Hükümetler değişti ancak sömürü düzeni değişmedi.

AKP, bugüne kadar hükümet olan düzen partilerinden hiçbir farkı olmadığını bir yıllık icraatlarıyla ispatladı. Sermayeden onay, ABD'den vize alarak hükümet olan AKP, içerde işçi ve emekçilere sosyal yıkım dayatarak, dışarda komşu halklara düşmanlıkta sınır tanımayarak yeminli bir sermaye uşağı olduğunu kısa sürede gösterdi. Kardeş Irak halkı ABD emperyalizmi ve işgal orduları tarafından katliamdan geçirilirken, toprakları işgal edilirken ülke topraklarını boydan boya bir savaş üssü haline getirdi, ABD'nin hizmetine açtı.

Özünde AKP'den hiçbir farkı olmayan bir diğer düzen partisi, derin devletin sözcüsü CHP, genel seçimlerde olduğu gibi bu yerel seçimlerde de sahte bir alternatif olarak emekçi kitlelerin karşısına çıkmaya hazırlanıyor. DB gibi emperyalist bir kuruluşa memurluk yapmış Kemal Derviş'i, sınıf haini Bayram Meral'i çatısı altında toplayan CHP'nin programı da diğerleriyle aynı. Onun misyonu düzene tepki duyan emekçi kitleleri "sosyal demokrat" söylemlerle düzene yedeklemek, sermayenin çıkarlarını sonuna kadar savunmak ve İMF-TÜSİAD programlarını "sol" söylemler eşliğinde büyük bir kararlılıkla uygulamak. İşçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan kölelik yasası meclisten geçerken sessiz kalan, kamu alanının tasfiyesini, sosyal hakların gaspını, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesini öngören kamu yönetimi, yerel yönetimler vb. yasa tasarılarını savunan/sahte muhalefet yapan, ülkenin boydan boya ABD emperyalizminin savaş üssü haline gelmesine onay veren CHP, bu tutumuyla düzen savunucusu has bir sermaye partisi olduğunu ispatlamıştır.

28 Mart'ta yapılacak olan yerel seçimleri kazanmak için tüm düzen partileri emekçi kitlelere, ezilen halklara yine yalan söylüyorlar. Yerel yönetimlerin sunduğu hizmetleri özelleştirerek yerli ve yabancı sermayeye açacak olan saldırıları "yerel yönetim reformu" adı altında meclisten geçirmeye çalışıyorlar. Zaten yetersiz ve büyük oranda özelleştirilmiş olan kamu hizmetlerini gözünü kâr hırsı bürümüş sermayeye devretmek istiyorlar. Söz konusu yasalar yerel yönetimleri tam bir vurgun ve rant kapısına çeviriyor. İşte bunun için bu yerel seçimlerde tüm düzen partileri "bal yalamak" istiyor, binbir yalanla (iş, tapu, konut vb.) yerel yönetimlere aday oluyorlar.

Sermaye iktidarının tüm politikası eğitimden sağlığa, sosyal güvenlik kurumlarından ulaşıma, iletişimden yol-su-elektirik hizmetlerine kadar kamu alanlarını ve hizmetlerini özelleştirmek, tasfiye etmek, piyasaya açmak. Genel politikası bu olan sermaye sınıfı yerel yönetimleri de kendi amaçları ve çıkarları doğrultusunda iktisadi, hukuki ve yetki olarak yeniden düzenlemek istiyor.

Yerel yönetimler, sömürü sisteminin dışında ve onun işleyişinden bağımsız değildir. Bu gerçek, yerel sorunların çözümünü iktidar sorununa bağlamaktadır. Yerelde emekçi halk kesimlerinin iktidarlaşması ancak genelde iktidari ele geçirilebildiği ölçüde olanaklıdır. Yereldeki sorunların çözümü toplumsal bir altüst oluşu gerektirmektedir. Geneldeki zenginliklerin ve kaynakların emekçilerin eline ve denetimine geçmesi ancak sosyalist bir devrimle mümkündür, gerçek ve kalıcı çözümünü de ancak burada bulacaktır.

Böylesine temel gerçeği görmezden gelen ve merkezi düzeyde "Demokratik Güçbirliği" adı altında biraraya gelen DEHAP, EMEP, ÖDP, Özgür Parti, SDP ve SHP yerel seçimlere katılacağını ilan etmiş bulunuyor. Sosyal reformist bu platform temel ilişkiler değişmeden kitlelerin beklentilerine ve istemlerine bu düzen altında karşılık verebileceklerini iddia ettikleri için emekçi kitlelere sahte umutlar vaadediyor, düzenin dümenine su taşıyorlar. Geçmiş icraatlarıyla sermaye sınıfının ve devletinin dolaysız temsilcileri olduklarını kanıtlamış SHP gibi bir takım gerici güçlerle aynı platformda yeralarak onların kirli geçmişlerini ve misyonlarını meşrulaştırıyor, kitlelere alternatif olarak sunuyorlar. Bu düzenin temelleri değişmedikçe, egemen sermaye sınıfı alaşağı edilmedikçe, yerel kamusal hizmet alanında bile çok şeyin değişebileceğini, yerel bir iktidarlaşmanın sağlanabileceğini söyleyenler emekçi

kitlelere yalan söylüyorlar.

Bugüne kadar bu türden yalanlara inandık, boş hayallere kapılarak oy kullanıp parti değiştirdik ancak sonuçta ne kazandık? Tüm deneyimleriniz sonuçta söylediklerimizi doğrulamıyor mu? Düzenin yapısı aynı kaldıkça, temel çarkları aynı biçimde döndükçe, gelenler gidenleri aratmadı mı?

Sınıfın diğer bölükleri gibi kamu emekçileri de insanca yaşamak, tüm kamu hizmetlerinden her düzeyde parasız ve eşit olarak yararlanmak istiyorlar. Ancak haklı ve meşru taleplerimizi ne düzen partileri ne de bizlere sahte ve boş umutlar vaadeden "sol" söylemli sosyal-reformist platformlar karşılayabilir.

Bu gerçeklik kamu emekçilerinin istemlerini daha kuvvetli bir biçimde ileri sürmesini, fakat bunların çözümü konusunda ise devletin ve düzen partilerinin yalan ve aldatmacalarına inanmayı bir yana bırakmasını, köklü bir çözüm için mücadeleye girmesini, acil ve güncel taleplerini ancak mücadeleyle kazanabileceğini göstermektedir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tüm bu gerçeklerden hareket ederek işçi ve emekçilere, ezilen halklara acil ve güncel ekonomik, sosyal ve demokratik haklarımızı kazanmak için öncelikle birleşme, bilinçlenme ve örgütlenme çağrısı yapıyor. Haklarımızı sermaye iktidarından koparıp almak için bize gerçek çözüm yolunu, devrimci sınıf mücadelesini yükseltmenin yolunu gösteriyor. Sınıfın iktidarını kurmak için sınıfın devrimci partisi altında birleşmeye, mücadele etmeye çağırıyor.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak bu çağrının haklılığını biliyor ve yerel seçimlerde **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'nun sosyalist adaylarını destekliyoruz. Tüm kamu emekçilerini de **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'nu desteklemeye çağırıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Eğitim adım adım özelleştiriliyor...

Özelleştirmelere ve kölelik yasalarına geçit vermeyelim!

Kamu hizmetlerinin piyasaya açılması sermaye devletinin bir süredir gündeminde. "Kamuda reform" olarak tanımladığı ve bir kısmı meclis gündemine gelen tasarılarla (Personel Rejimi Yasa Tasarısı, Yerel Yönetimler Yasası vb.) kamu hizmetleri özelleştirilmek isteniyor. Bu saldırılar başta kamu emekçileri olmak üzere işçi-emekçi tüm kesimler için daha fazla sefalet, yoksulluk, sömürü ve işsizlik anlamına geliyor. Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı hizmet üretenler için kölelik, hizmetten faydalananlar için "paran kadar hizmet satın alabilirsin" anlamına geliyor. Çok kapsamlı bu saldırıya karşı bir an önce harekete geçilmesi, ortak mücadelenin örgütlenmesi gerekirken geçtiğimiz haftalarda Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, tasarı geri çekilmediği taktirde eğitimin dışında tutulması gerektiği yönünde bir açıklama yaptı. Bu herşeyden önce baştan yenilgiyi kabul etmek anlamına gelmektedir. Eğitim-Sen ve KESK'in yönetiminde bulunan anlayışlar bugüne kadar kamu hizmetlerinin fiili uygulamalarla paralı hale getirilmesine, adım adım özelleştirilmesine karşı mücadele etmeyerek devleti cesaretlendirmişlerdir. Eğitim-Sen Genel Başkanı, sermaye uşağı hükümetin Eğitim Bakanı'nın dahi "veliyi kaz gibi yoluyorlar" diyerek dile getirmek zorunda kaldığı özelleştirme saldırısının önünü düzleyen uygulamaları görmezden, bilmezden geliyor.

Eğitimin beş yıllığına kamu yönetimi tasarısının kapsamı dışında tutulacak olması özelleştirilmeyeceği anlamına gelmiyor. Bunun anlamı fiilen uygulanmakta olan saldırıların beş yıl sonra yasal dayanağa kavuşacağıdır. Milli Eğitim Bakanı'nın da itiraf etmek zorunda olduğu gibi okullarda 26 değişik isim altında para toplanıyor. Bunlar; katkı payı, kayıt, karne, diploma, koruma derneği, dergi, yardımcı kitap, servis ücreti, spor kolu, tiyatro ve temsil giderleri, fotoğraf, teşekkür-takdir belgeleri parası, forma ücreti, okul arması, temizlik malzemeleri, boya-tamirat ücreti, masa örtüsü-perde-cam-kapı parası, fotokopi, sınav ücretleri, tebeşir, sınıf köşeleri için para, ecza dolabı malzemeleri için para, elektrik-su-yakıt-telefon giderleri, hizmetlilerin ücretleri vb... Yasal dayanakları olmamakla birlikte yıllardır işçi-emekçilerin, çocuklarını 'parasız' olan devlet okulunda okutabilmek için akıttıkları milyonlarca lira eğitimde özelleştirmenin adımları değil midir?

Eğitimin ticarileştirilmesi ve okulların da bundan kâr sağlamasına dönük bir takım uygulamalar bir süredir hayata geçirilmektedir. Özellikle büyük ve merkezi okulların bahçeleri yaz tatilleri, hafta sonları ve mesai saatleri dışında otopark olarak kullanılmaktadır. Çevre halka hizmet sunma adı altında okullarda bilgisayar kursları verilmesi için hazırlıklar yapılmaktadır. Okullar tıpkı birer "internet cafe" gibi işletilmek istenmektedir. Özelleştirmenin bir başka uygulaması olan okul arazilerinin satışı ise gündemdedir. Daha önce özelleştirilen işletmelerde olduğu gibi belki ilerde okul arazileri satın alındıktan sonra binalar yıkılacak, yerine sermayenin daha kârlı gördüğü işletmeler açılabilecektir vb.

Kısacası, eğitimin paralı hale getirilmesi Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı ile başlamadı. Devlet yıllardır bütçeden eğitime ayırdığı payı sürekli kısarak, özel dersaneleri teşvik ederek ve destekleyerek, eğitime kadro ayırmayarak, okulları sözleşmeli personel çalıştırmaya zorunlu bırakarak vb. eğitimi özelleştirmekte, paralı hale getirmektedir. Eğitimin saldırının kapsamı dışında bırakılmasını dile getirmek çözüm olmadığı gibi kamu emekçilerinin mücadelesine de zarar vermektedir. Böylesi bir tutum kamu emekçilerini bölmekten, mücadeleyi zayıflatmaktan, kısaca devletin işini kolaylaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmeyecektir. Hal böyle iken eğitim emekçilerinin şimdiden bir rehavete kapılması, 'nasıl olsa bize bir şey olmayacak' mantığıyla hareket etmesi, özelleştirme gibi çok kapsamlı ve sonuçları itibarıyla geniş kesimleri işsizliğe, düşük ücrete, örgütsüzlüğe mahkum edecek bir saldırıya sessiz kalması kabul edilemez.

Yönetimlerde bizim adımıza bulunan ancak sınıf çıkarlarımıza aykırı açıklamalar yapan, saldırılara çanak tutan yönetimlerin bu yönlü açıklamalarına izin vermemeli, kapsamlı bir özelleştirme, örgütsüzleştirme, köleleştirme saldırısı olan kamu yönetimi tasarısına karşı bir an önce harekete geçmeliyiz.

Bir eğitim emekçisi/İstanbul

Sağlıkta döner sermaye artık performansa göre dağıtılacak...

"Kamu yönetimi reformu" sağlıkta uygulanıyor!



Sağlık Bakanlığı çıkardığı bir yönergeyle 2. basamak sağlık hizmetinde çalışan emekçilerin döner sermaye payını performansa göre belirleyecek. Bu yönerge sağlık emekçilerinin kafalarını karıştırıp düzenden beklentilerini çoğaltıyor. Çalışanla çalışmayanı ayıracağını, döner sermayeden alacakları payın artacağını düşünen emekçiler yönergenin altında yatan hesaplardan bihaberler. Döner sermayenin sağlık sisteminin özelleştirilmesi anlamına geldiğini pek çok emekçi biliyor. Ancak çeşitli nedenlerden dolayı ses çıkartmıyorlar. Oysa bu uygulama emekçiler için kör bir kuyudur

Sağlık sisteminin bir parçası olarak sağlık emekçileri genel olarak sağlık hizmetlerinden yararlananların sorunlarına yabancıdır. Çıkarılan yönerge ile özelleştirmenin zararları sağlık çalışanlarını ağır biçimde etkileyecektir. Çünkü performansa göre ücretlendirme kamu yönetimi reformunun bir parçası olarak gündeme gelmiştir.

Emekçilerin zannettiği gibi performans değerlendirmesi, çalışanla çalışmayanı ayırmayı değil işletmenin kârlılığını temel almaktadır. İşletmenin kârlılığı için hemşireler doktorlardan, emekçiler yıllardır birlikte çalıştıkları iş arkadaşlarından ayrılacak, rekabet içerisine sokulacaktır. Şimdilik sağlık çalışanlarının ücretleri performansa bağlı değil. Kamu yönetimi reformunun amaçladığı özelleştirme programıyla hastaneler şirket haline getirildiğinde emekçilerin ücretleri döner sermayeden karşılanacak. Şirket (hastane) kâr ederse çalışanların ücretleri artacak. Bir birim hastaneye ne kadar kâr getiriyorsa o birimdekiler o kadar ücret alacaklar. Şu anki uygulamayla söylemek gerekirse, döner sermayeden o kadar pay alacaklar.

Emekçi cebi ile vicdanı arasında bir seçim yapmak zorunda bırakılacak. Ya parası olmayan hastayı kovacak ya da kendisi aç kalma tehlikesi ile karşı karşıya kalacak.

Sağlık emekçisi kâr edebilmek için çalışırken eldiven kullanmayarak sağlığını/hayatını tehlikeye atacak ve yahut da bir hastada kullandığı kateteri bir diğerinde daha kullanmak zorunda bırakılacaktır. Çünkü yönergeye göre o ay harcanılan sarf malzeme miktarı döner sermaye payını etkilemektedir. Ne kadar az malzeme kullanırsan o kadar çok döner sermayeden pay alırsın. Elbet bundan masum niyetler sezenler de çıkacaktır. İsrafın önlenmesi gibi. Ortada para varsa, kârdan söz ediliyorsa orda masumiyet diye bir şey yoktur.

Hiç gereği yokken sırf kâr için ameliyatlar yapılacak, insanlar kesilip biçilebilecektir. Pilot bölgelerde uygulanmaya daha önce başlanan bu yöntem bu tür örnekleri yaşatmıştır. Tırnak çekimlerinin artması gibi.

Hedef kârlılık olunca çalışanın köle olması kaçınılmazdır. Daha çok çalışma daha az ücret... Emekçilerin kullandıkları izinler, hasta olduklarında aldıkları raporlar döner sermaye paylarından kesilecektir. Yani fazla para istiyorsan soluksuz çalış, hastalanma, makineleş. Emekçilerin yıllar boyunca mücadele ile elde ettikleri hakların tırpanlanmasıdır söz konusu olan. Elbet "döner sermaye bizim temel ücretimiz değildi" denebilir. Ancak sermaye devletinin amacı temel ücretlerimizi kısarak ücretlerimizi döner sermayeden karşılamak.

Döner sermaye sistemi devlet tarafından "bir elimizden alıp diğerine koyuyoruz" şeklinde ifade edilmektedir. Oysa gerçekte döner sermaye döne döne kâr getirmektedir. Sağlık harcamaları 20 yılda 3 kat artmıştır. Buna karşın genel bütçeden sağlığa ayrılan pay iyice küçülmüştür. Peki bu harcamalar nereden finanse ediliyor? Elbette ki döner sermayeden. Eğer ki devlet bir elinden alıp diğerine verseydi ortada kâr olmazdı. Fakat ortada öyle azami bir kâr var ki uluslararası tekellerin kasasına akıyor. Onların iştahını kabartıyor. Kamu yönetimi saldırısı ile amaçlanan sağlık sektörünü yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekmektir. Döner sermaye ile ilgili çıkartılan bu yönerge sağlık sektörünü tekellerin yiyebileceği kıvama getirmek için hazırlamaktan başka bir şey değildir.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES)'in konuyla ilgili suskunluğu ise dikkat çekicidir. Günlük beklentiler ile ilkeler arasına sıkışmış ve politika üretemez duruma düşmüştür. Yönergeye göre döner sermaye dağıtımı için kurulacak komisyona katılacak kişiler emekçiler arasından seçimle belirlenecektir. Emekçilerde yanılsama yaratmak için uydurulan bu uygulamayı dahi yadsımayı başaramamıştır sendika. Yapılması gereken döner sermaye sistemi, özelleştirme, "Kamu Yönetimi Reformu" ile ilgili olarak emekçileri azami düzeyde bilinçlendirmek ve taleplerimiz etrafında tutarlı bir programla mücadele etmektir.

Bir sağlık emekçisi/Ankara

Kamuda tasfiye saldırısına karşı mücadele ve KESK

Uzun bir dönemdir kamu emekçileri hareketinin baş gündeminde 'kamu reformu' adı altında toplanan saldırılar bulunuyor. Saldırılara karşı mücadelenin bugünkü tablosu üzerinden bakıldığında mevcut durumun iç açıcı olmadığı, hareketin parçalı ve dağınık bir seyir izlediği her kesim tarafından görülmektedir. Fakat bu tablonun görülmesi onun değiştirilmesi için tek başına yeterli değildir. Herşeyden önce bugünkü parçalanmışlık tablosu bizzat hareketin içerisinde yer alan anlayışların 'kamu reformu' karşısındaki tutumlarıyla doğrudan ilgilidir.

Kimi çevrelerce 'kamu reformu' demokratikleşmenin adımlarından biri olarak görülmekte ve ifade edilmektedir. Kimi çevrelerce ise 'kamu reformu' gizli bir pazarlığın konusu haline getirilerek karşılığında 'bir parmak bal' istenmektedir. Bu tutumlar, saldırılar karşısında mücadeleyi bölen, zayıflatan bir rol oynamakta, hareketin saldırılar karşısında bir çıkış gösterebilmesinin önünü kapatmaktadır.

'Yerel iktidar' söylemi ve reformist anlayışların 'demokrasi' beklenticiliği

Tasfiye saldırısı karşısında kamu hareketinin parçalanmasında en önemli rolü kamu reformunu 'demokratikleşme' yönünde atılmış bir adım olarak gören akımlar oynamaktadır. İlk zamanlarda saldırı yasalarını örtülü bir biçimde savunan Yurtsever Emekçiler artık bunu açıktan savunur hale gelmişlerdir. Kamu Yönetimi Temel Kanunu ve Yerel Yönetimler Yasası'nı 'yerelleşme', 'demokratikleşme' olarak gören Kürt liberalleri, böylece saldırıların gerçek yönünü, yani eğitimden, sağlığa tüm kamusal hakların ortadan kaldırılması yönünü gözlerden saklama gibi uğursuz bir rol oynamakta, düzenin liberal saldırılarına çanak tutmaktadırlar *(Bu konuda Özgür Gündem'in 17 Ocak tarihli sayısına bakılabilir)*. Bu tutum bugün Tüm Bel-Sen'de de yankısını bulmuştur. Söz konusu yasaları "eksik de olsa demokratikleşme yönünde atılmış bir adım" olarak gören bir anlayışın, kamu emekçileri hareketinde geriletici ve parçalayıcı bir rol oynayacağı açıktır. Öyle ki, devletin, işçi ve emekçilerin yüzyıllar boyunca sürdürdükleri mücadelelerin ürünü olarak ortaya çıkan kamusal hizmet alanından elini çekmesi ve bu yönüyle de çıplak bir zor aygıtı olarak kendini tahkim etmesi, bu anlayış tarafından *"devletin küçültülmesi ve sivilleştirilmesi"* olarak kutsanmaktadır.

Fakat kamu reformu karşısında beslenen bu hayaller tek başına Yurtsever Emekçilerle sınırlı değildir. Bu tutumu eleştirdiğini söyleyen sosyal reformist (EMEP) kesimler de onlarla aynı tutumda birleşmiş bulunuyorlar. Yerel seçimler konusundaki söylemleri bu açıdan yeterli açıklığı sağlamaktadır. "Yerel iktidar", "halkçı yönetim" gibi kavramlarla burjuva sınıfın iktidar kurumlarının üzeri örtülerek, yerel yönetimler iktidar gücü olarak sunulmakta, böylece sermayenin liberal saldırılarını gizlediği aldatıcı söylemlerine çanak tutulmaktadır. Yerel yönetimler iktidar olmanın yerel ayakları olarak görülünce artık Kamu Yönetimi Temel Kanunu ve Yerel Yönetimler Yasası'na yapılan itirazların hiçbir somut karşılığı kalmamaktadır. Yol kazmayı, kaldırım döşemeyi iktidar olmakla bir tutan bir anlayışın yerel yönetimlerin bu alandaki yetkilerinin artırılmasına ne gibi bir itirazı olabilir ki?

Kamu Reformu karşısında 'bir parmak bal' politikası

Reformist anlayışların kamu reformu karşısında besledikleri hayallerin mücadeleyi parçalayan bir rol oynadığını söylemiştik. Bugün bu anlayışların KESK'de ağırlık oluşturmaları mevcut durumu açıklamak için yeterli olsa gerek. KESK yönetimi, saldırılara karşı göstermelik eylemler dışında bir tutum geliştirmemektedir. Kasım ve Aralık aylarında sağlık çalışanlarının ve KESK'in eylemleri, tasfiye saldırısının kamu emekçilerinin gündemine oturmasını sağlayan bir rol oynamıştı. Fakat KESK'in 10-11 Aralık eylemlerinin arkasını *-alışılageldiği gibi-* yine boş bırakması saldırıların kamu emekçilerinin gündeminden uzaklaşmasına neden olmuştur. Aralık eylemlerinin arkasından hiçbir karşı tutumun geliştirilmemesi saldırıların püskürtülebileceğine dair inançları zedelemiş, kamu emekçilerinde KESK'e ve sendikalara duyulan güvensizlik daha da derinleşmiştir.

Ocak ayı başlarında yapılan Danışma Kurulu toplantısı kurul üyeleri dışındaki emekçilere kapalı olarak yapılmış ve herhangi bir karar alınmadan da bitirilmiştir. KESK'in bu beklenticilik tutumunun gerisinde 'kamu reformu' gibi bir saldırıdan beklenen hayallerin yanı sıra, hükümetin bir parmak bal politikası etkili olmuştur. Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in eğitim alanının yasa kapsamı dışında tutulması isteğinin gerçekleşmesi (!) Eğitim-Sen bürokratlarının saldırılar karşısında sessizliğe gömülmesini açıklamaya yetmektedir.

Diğer yandan Ocak ayı başlarında hükümetin sendika yasasını değiştirerek toplu sözleşme hakkı tanınması yönünde adım atacaklarını belirtmesi ve bu eksende sendikalarla girilen pazarlıklar 'bir parmak bal' politikasının diğer bir alanını oluşturmaktadır. Kısacası reformist anlayışların kamu reformuna ve yerel yönetimlere ilişkin beslediği hayaller ve 'bir parmak bal' politikasının yarattığı beklenticilik, hareketin zayıflaması ve parçalanmasının en önemli nedenleri durumundadır. Bunun aşılabilmesi herşeyden önce reformist anlayışların etkisinde kalan emekçiler de dahil öncü-ilerici kamu emekçilerinin saldırılar karşısında mücadeleci bir tutum geliştirmesine bağlıdır.

Kamu yönetimi devrimci mücadele p

Son 13 yıllık sendikal mücadele tarihimizin en şiddetli ve kapsamlı saldırısıyla karşı karşıyayız. İş güvencemizin ortadan kaldırılacağı, esnek -dolayısıyla kuralsız sömürü ve keyfiyette sınır tanımaz- bir çalışma düzenine maruz bırakılacağımız bu şiddetli saldırının adı "Kamu Yönetimi Temel Kanunu" tasarısı. Bu saldırı programını göğüslemek sendikal ve sınıfsal mücadelemiz açısından hayati bir önem taşıyor. Ancak böyle bir tarihsel anda, sendikalarımız tersine can çekişiyor. Varlık yokluk mücadelesi veriyor. Her bakımdan son 13 yıllık mücadele tarihimizin en geri noktasında bulunuyoruz.

Böyle bir tarihsel süreçte iç içe geçmiş iki görev bizleri bekliyor. Birincisi, emekçi halkı da doğrudan ilgilendiren kamu yönetimi saldırısını püskürtmek, ikincisi ise bunu başarabilmenin yegane yolunu açmak için sendikal-sınıfsal mücadelemizi sahte sendika kıskacından kurtarmak, yeniden fiili meşru mücadele yolunu izlemek. Birincisini başarmak ikincisinde mesafe alabilmeye bağlı. Zira yenilgi halinde fiili meşru mücadelenin ürünü kazanımlarımızdan geriye bir şey kalmayacak. Döneme ve dönemin omuzlarımıza yüklediği görev ve sorumluluklarımıza bu bilinçle bakmak durumundayız.

Sendikalarımızda durum

Kamu yönetimi saldırısı halihazırda meclis komisyonlarında görüşülüyor. Sermaye iktidarı, İMF ve DB'ye verdiği söz gereği bu saldırı programını büyük bir kararlılık ve acımasızlıkla yürürlüğe koyma çabasında. İşte böyle bir dönemde sendikalarımızın tepesini tutmuş reformist sendikal bürokrasi tam bir kayıtsızlık içerisindedir. Saldırının püskürtülmesi için bir şey yapmamakta, meclis koridorlarına endeksli takvim eylemlilikleriyle yetinmektedir. Dahası, göstermelik de olsa ciddiye alınır bir karşı duruş dahi göstermekten aciz bir tablo ortaya koymaktadırlar. Saldırı programına karşı 10-11 Aralık'ta yapılan iki günlük eylemlerin arkasından suskunluğa gömüldüler. Saldırıyı kabullenir bir tavır içerisindeler. Ne bir mücadele programı, ne de belirlenmiş bir eylem planı mevcut.

Zaten pratikleri bir yana, anlayış planında da bu kıyım ve kölelik yasası -en azından KESK MYK'sının bir bölümü tarafından- kabullenilmektedir. Söz konusu MYK bileşeni grup, bu saldırı programını "demokratikleşme" yönünde bir adım olarak değerlendirerek (şimdilik) pasif destek sunmaktadır. Onların bu icazetçi ve pasif tutumu bir ilk değil. Sendikal mücadele tarihimizde bunun sayısız örnekleri mevcut. Sadece sahte sendika yasasının geçiş sürecinde sergiledikleri tutum hatırlanırsa söylediklerimizin somut karşılığı net biçimde kavranabilir.

Sendikal mücadelemizin ve kazanımlarımızın dibe vurmasından sorumlu bu önderlik pratiğinin arkasında bir politik-sendikal anlayış var. Yaşadığımız sayısız deneyim bu icazetçi anlayışın, mücadelede kendisini sürekli gericilik, yenilgi ve ihanet olarak ürettiğini ispatladı. Bu, fiili meşru mücadele çizgisi yerine müzakereciliği, sınıfa karşı sınıf ekseninde iktidar ufuklu bir direniş çizgisi yerine devleti ikna ederek hakların aşama aşama kazanılacağı biçimindeki pespaye reformist anlayışı temel alıyor. Geleceği kazanmak için hedefli, çok yönlü ve zengin bir mücadele pratiği değil, günü kurtarmanın politikası ve pratiği onun sendikal önderlik anlayışının özü ve özetidir.

"Kamu Yönetimi Temel Kanunu" gibi sermayenin sınıf iktidarıyla dişe diş bir mücadeleyi göze almadan böylesi bir anlayışın bu denli kapsamlı bir saldırı programına karşı mücadeleyi örgütlemesini-harekete önderlik yapmasını bekleyemeyiz. Sendikal mücadelemizin bu kritik anında büyük bedellerle kurduğumuz sendikalarımıza sahip çıkmak, mücadelenin görev ve sorumluluklarını devrimci önderlik bilinci ile yüklenerek harekete geçmek zorundayız.

Bu anlayışla saldırı programını püskürtecek ve sendikal bürokrasiyi etkisizleştirerek, hareketimizi yeniden ayağa kaldıracak bir mücadele programı oluşturmak, bu mücadele programını somut bir hareket planında pratiğe geçirmek sorumluluğu bizleri bekliyor.

Politik yaklaşım sorunu

Sendikal mücadele söz konusu olsa dahi, bir mücadelenin düzeyini ve biçimini tayin edecek ana halka, mücadele konusu olan sorun karşısındaki politik tutum ve yaklaşımdır. Amacı belirleyen araçlar değil, araçların niteliğini belirleyen politik temeldir. Mücadelenin geleceğini belirleyecek olan silahların kendisi değil, silahların hangi hedefler doğrultusunda nasıl ve ne şekilde kullanılacağıdır. Eğer mücadele politik temelde gündemleştirilmemiş, saldırının sınıfsal özü kavranamamış, sınıflar mücadelesi eksenine

saldırısına karşı
rogramı nasıl olmalı?

oturtulamamışsa örülecek mücadele sorunun kapsamına ve şiddetine yanıt olacak bir düzey kazanamayacaktır. Bu sorulara verilecek yanıtlar ihtiyacı karşılayacak bir mücadele programının esasını oluşturmaktadır.

Devrimci bir iktidar ufkuna yaslanmayan, sendikal mücadeleyi sınıfsal özünden yoksun bir "STK" faaliyeti düzeyine indirgeyen her anlayış mevcut saldırıların kapsamını anlama ve karşı duruşu temellendirmede başarısız kalacaktır. Nitekim mevcut saldırı programı karşısında reformist sendikal çizginin en temel zaafiyet alanı da burasıdır. Öyle ki, özünde kamu emekçilerinin köleleştirilmesini ve toplumun ezilen yığınlarının yaşamsal kamu hizmetlerinden yoksun bırakılmasını hedefleyen bu saldırı programı ya "demokratikleşme"ye katkısı olduğu gerekçesiyle kabullenilmekte, ya da sermayenin mücadeleyi bölmek için başvurduğu taktik manevralara "nasıl olsa biz dışındayız" denilerek boyun eğilmektedir. Bu tek kelimeyle apolitizm batağı içerisinde büyütülmüş bir ihanettir.

Bunun böyle olmasının temelinde, sorunlarımızın ve saldırı programlarının arkasındaki sınıf ve düzen gerçeğinin görmezden gelinmesi yatıyor. Yapılanlar ya herhangi bir düzen partisine maledilerek, ya da siyasal haklarla ekonomik haklar arasındaki ilişki kopartılarak algılanmakta, böylelikle ağaç gösterilerek orman perdelenmektedir.

Öyleyse devrimci bir mücadele programı, saldırının arkasındaki düzen ve sınıf gerçeğinden hareketle onu toptan reddetmektedir. Bu tutum "sınıfa karşı sınıf, kapitalizme karşı sosyalizm" ilkesiyle temellenmektedir. İşte bu temel ilkesel ayrımdan dolayı ki, reformist bürokratik anlayış müzakere hedefli protestocu tarzla bu saldırı programını kabul edilebilir sınırlara çekme hayalleriyle kamu emekçilerini oyalamaya çalışırken, devrimci mücadele programı sert ve dişe diş bir mücadelenin yolunu gösteriyor.

Mücadele yöntemi

"Kamu Yönetim Reformu" saldırısının nasıl püskürtüleceği sorusu, saldırının az çok bilincinde olan kamu emekçileri tarafından "genel grev" biçiminde yanıtlanmaktadır. Ülkemizdeki sınıf mücadelesinin gerçekleri, maruz kaldığımız saldırının sermaye için can alıcı önemi düşünüldüğünde en sıradan bir emekçinin dahi



farkında olduğu bu gerçek bizim sendika yöneticilerimizce bilinmiyor mu? Bilmek ne kelime, ağızlarında bir tekerleme gibi tekrarlayıp duruyorlar. Ama sadece bu kadarıyla sınırlı kalıyor onların genel grev pratiği. Oturup saldırıyı püskürtecek bir "genel grev" için hazırlık yapacaklarına ve gündelik mücadeleyi böyle bir hazırlığın parçası olarak programlamak yerine arkası gelmeyen protestolarla ve söylem düzeyinde kalan tehditvari mesajlarla yetiniyorlar. Çünkü, birincisi yönetimi oluşturan reformist anlayışlar "hak verilmez alınır" bakışından uzak, ikincisi sermaye iktidarıyla cepheden karşı karşıya gelme iradesinden yoksunlar. Üçüncüsü ise onların sendikacılık anlayışı rahat koltuklarında oturarak yıldan yıla toplu görüşme oyununa katılmak ve devlet nezdinde tanınmaktan ibaret.

Sendikal bürokrasi, bu geri pratiğini meşrulaştırmak için her zaman olduğu gibi tabanın hazır olmadığı argümanına sarılıyor. Ya da "genel grev"e tüm işçi ve emekçilerin katılması gerektiği gerekçesiyle imkansız görüyor. "Genel grev"in genel bir eylemlilik biçimi olduğu doğrudur, ancak işçi sınıfının harekete geçmesini beklemeden de pekala üretimden/hizmetten gelen gücün kullanımına dayalı bir mücadele programı, bir grev süreci örgütlenebilir.

Sınıf mücadelesinde, genel eylem için birleşme sendikal bürokrasinin kendi arasında sürdürdüğü diplomasiyle olmaz. Sınıfın bölüklerinden birinin umut dolu, direngen ve kararlı ileri çıkışı diğer bölükleri de uyandırıp harekete geçirerek mücadeleyi genel bir boyuta

taşıyabilir. Nitekim sınıf mücadelesi bunun örnekleriyle doludur. Sınıf mücadelesinin bu temel yasasını görmezden gelen reformist sendikal anlayış, yarım ağız "genel grev" derken gerçekte grevi örgütleyecek irade yoksunluğuna mazeret bulmaktadır.

Bugüne kadar sendikal bürokrasinin elinde gündelik iş bırakmalarından, kitlesel mitinglere kadar hemen hemen tüm eylem biçimleri yozlaştırıldı. Çünkü bu eylem biçimleri tek başlarına sonuç almaya yetmediği gibi, sonuç alıcı bir mücadele programının parçası olarak da kurgulanmadılar. "Grev" hedefine bağlanmış bir mücadele programı, en barışçılından en militan olanına kadar tüm eylem biçimlerini içerebilir. Hedef net olduğu ölçüde, tüm eylem biçimleri emekçilerin enerjisini boşaltma işlevi görmek yerine, artık bu enerjiyi ileri düzeye çeken bir işlev görürler. En barışçıl eylemde dahi, geleceğin sonuç alıcı sert mücadelelerini görebilen emekçiler, sendikalarına ve mücadeleye çok daha sıkı biçimde sarılır ve kendilerini ileriye doğru hazırlayabilirler.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, sendikal önderlik tarafından net bir karar haline getirilmiş, grev hedefine bağlanmış bir mücadele programı ile saldırıları püskürtebiliriz. Emperyalist merkezlerden planlanan ve dünya ölçeğinde uygulanan kamu yönetimi saldırısına karşı uluslararası deneyimler de saldırıları püskürtmenin en etkili ve biricik yolunun grev olduğunu gösteriyor. Benzer bir saldırı programını aylar süren bir grevle karşılayan Kolombiyalı emekçilerin mücadelesi buna bir örnektir.

Mücadeleyi örgütleme sorunu

Mücadele yöntemi olarak grev hedef olarak kabul edildikten sonra, her türden araç ve yöntemle bu hedefe bağlanmış bir hareket planı oluşturmak zorunludur.

Hareket planının oluşturulmasında, bilinçlendirme, örgütlenme ve eylemlilik süreçleri birbirini tamamlayan ve iç içe sürdürülecek biçimde ele alınmalıdır. Saldırının anlamı ve sonuçlarını emekçi kitlelere anlatmak için sistematik olarak bildiri, afiş, panel, seminer vb. araçların kullanımı yanında her türlü eylem biçimi bu yönde etkili şekilde kullanılmalıdır. Bilinçlendirme çalışması, işyeri temel olmak üzere yerelden genele bir hatta ilerlemek zorundadır. İşyeri örgütlenmeleri (grev komiteleri, komisyonlar vs.) örgütlenmeye derinlik kazandırır.

Elbette mücadeleyi kamu emekçilerinin genelini kapsayacak şekilde genişletmek ve büyütmek için işyeri ölçeğinde kurulu örgütlenmeleri genele yaymak zorunludur. İşyeri örgütlenmeleri, işkolu ölçeğinde havza örgütlenmeleri, çeşitli bölgesel platformlar ya da şube temsilciler kurulu vb. örgütlenmeler aracılığıyla işyeri inisiyatiflerinin aşağıdan yukarıya birleşik örgütlü hareketi haline getirilmelidir.

Hatırlatalım ki, örgütlenme teknik bir sorun değil, politik hedeflere bağlı ve bizzat bu politik hedefler tarafından belirlenen bir konumlanma-mevzilenme sorunudur. Dolayısıyla mücadele programı, bütünlük içerisinde, onun politik-eylem hedefleriyle ilişkisi sıkı ve doğru bir biçimde kurulduğunda kazanım elde edilebilir.

Reformist-icazetçi anlayışla programatik-politik hesaplaşma ve devrimci bir önderlik iradesi

Öncelikli görev, saldırıyı püskürtecek bir mücadele programını oluşturarak, onu tam bir kararlılıkla uygulayacak devrimci bir önderlik yaratmaktır. Yönetimlerdeki mevcut sendikal anlayışlarla her alanda bir hesaplaşma yaşanması için bu zorunludur. Reformist yönetimle hesaplaşma gerekliliği esasta, devrimci mücadele programının uygulanabilmesinin yolunu açmak için gereklidir. Zira grev hedefli bir mücadele programını uygulama iradesini mevcut yönetimler gösteremez. Dahası, böyle bir mücadele programının sendikal mücadeleye güvensizleşmiş kitlelerde karşılık bulması da esasta önderlik iradesinin net ve kararlı bir tutum alabilmesine bağlıdır. Elbette bu hesaplaşmadan genel kurulların yapılarak yönetim değişikliğine gidilmesini kastetmiyoruz. Söylediğimiz bunu da içermekle birlikte asıl olarak mevcut yönetimi de önüne katıp götürecek devrimci bir taban hareketinin yaratılmasıdır.

Reformist sendikal bürokrasiyle hesaplaşmanın gerçek ve kalıcı sonuçlar sağlayabilmesi, devrimci mücadele programının hayata geçirilmesinde alınacak mesafeye bağlı olacaktır. Zira bugüne kadar devrimci muhalefet adına yapılanlar, sendikal bürokrasinin hata ve zaaflarını söylem düzeyinde eleştirmekle sınırlı kalmıştır. Bu tarz bir muhalefet hareketin devrimci önderlik ihtiyacına yanıt vermeyeceği gibi, böyle bir devrimci önderlik iddiasının altı da boştur. Bunun içindir ki, bu tarz muhalefetin sahipleri bürokrasiye karşı mücadelenin arenası olarak genel kurulları görmekte, bu da eni sonu yine sendikal bürokrasinin şu ya da bu çevresiyle ittifakla sonuçlanmaktadır. Öyle ki, genel kurullarda ilkesizlik diz boyudur. İlkeler genel kurul salonlarının dışında bırakılmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri, sendikal mücadelede bugüne kadar bu ilkelerinden en küçük bir taviz vermediler, her türlü gerici cereyana karşın sözlerinin arkasında durmayı bildiler. Devrimci önderlik iddiasını, devrimci bir mücadele programında somutladılar. Sendikal bürokrasiyi aşma hedefini bu mücadele programına bağlı kıldılar. Zaman her yönüyle haklılığımızı ispatlamış bulunuyor.

Sosyalist Kamu Emekçileri, içerisinde bulunduğumuz tarihi öneme sahip bu dönemde aynı anlayış ve sorumlulukla hareket etmeye devam edeceklerdir. Bu bilinçle, tüm öncü-devrimci kamu emekçilerini, devrimci mücadele programı altında birleşmeye, sendikal bürokrasiyle hesaplaşmaya ve saldırı programını püskürtmek için mücadeleye çağırıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak, mevcut tabloyu değiştirmenin bir aracı olarak, sınıf çıkarlarımız doğrultusunda harekete geçmesi için KESK MYK'ya basınç uygulamak üzere, tüm kamu emekçilerini aşağıdaki imza metnini taban iradesinin oluşturulması ve ifadelendirilmesi yönünde bir araç olarak kullanmaya çağırıyoruz...

KESK Merkezi Yürütme Kurulu'na



AKP hükümeti kamuda kapsamlı bir yıkım ve tasfiye programı hazırlığında. "Kamu yönetimi reformu" adı altında kamu hizmetleri tasfiye edilip piyasaya açılacak, iş güvencemiz ortadan kaldırılacak, sendikal çalışmanın önüne yeni engeller konulacak. Tarihimizin en kapsamlı saldırı dalgasıyla yüz yüze bulunuyoruz. Buna karşın sendikal mücadelemiz son 13 yıllık tarihinin en geri noktasında. Böyle bir tablo içerisinde güç dengesini lehimize çevirebilmek için gerekli adımların atılması acil ve zorunludur.

Bunu başarabilmenin yolu sendikal mücadelemizi sahte sendika yasasının kıskacından kurtarmak ve saldırı programını göğüsleyecek bir mücadele programı oluşturmaktır. Ancak sendikal yönetimlere hakim anlayış, böyle bir irade ve tutumu göstermekten yoksundur. Kapsamı ve sonuçları ortada bulunan saldırı programı bir ölçüde kabullenilmekte, mücadele adına günü birlik, yasak savma türünden eylemler düzenlenmektedir. Böyle bir sendikal "mücadele" anlayışının mevcut durumu tersine çevirmesine imkan yoktur. Sonuç bir kez daha iflas ve yenilgi olacaktır.

Emeğimize ve geçmişte büyük bedellerle yaratılmış değerlerimize yönelik bu kapsamlı saldırı karşısında yönetimin takındığı ikircikli ve kabullenir tavrı reddediyoruz. Biz aşağıda imzası bulunanlar olarak emeğimize ve sendikalarımıza sahip çıktığımızı ilan ediyor ve yönetimin de derhal aşağıda maddeler halinde sıraladığımız tedbirleri almak üzere harekete geçmesini istiyoruz.

1- "Kamu Yönetimi Reformu" şu ya da bu şekilde kabul edilemez kapsamda politik bir saldırı programıdır. Bundan dolayı bu program, tartışma ve pazarlık konusu yapılamaz, toptan reddedilmelidir. Bu sadece ekonomik-sosyal-sendikal hak ve çıkarlarımızın gereği değil topluma karşı sorumluluğumuzun da bir gereğidir.

2- "Kamu Yönetim Reformu"na karşı "sahte sendika yasası"nın tanımladığı "çağdaş sendikacılık" çizgisiyle mücadele edilemez. Bu sadece saldırı programının siyasal-sınıfsal ve uluslararası niteliğinden dolayı değil, son iki yıllık sendikal mücadelemizin de ayrıca doğruladığı apaçık bir gerçektir. Dolayısıyla saldırı programına karşı mücadele, sahte sendika yasasının dar labirentleri değil, sınıf mücadelesinin katı gerçekleri baz alınarak örgütlenmelidir. Bunun için saldırıyı püskürtmeyi hedef alan net ve hak alıcı bir mücadele programı oluşturularak kamuoyuna açıklanmalıdır.

3- Saldırıyı püskürtmenin yolunun üretimden/hizmetten gelen gücün kullanımı olduğu bilinciyle, "reform paketi" meclis genel kuruluna geldiğinde uygulanmak üzere (ancak meclise endeksli değil), yasa geri çekilinceye kadar devam edecek biçimde derhal "süresiz iş bırakma-GREV" kararı alınmalıdır. Bugünden böyle bir kararın alınması hem sermayeye karşı kararlılığımızın gösterilmesi anlamına gelecek, hem de sendika yönetimlerine ve mücadeleye güvensizleşmiş kitle üzerinde uyarıcı olacaktır.

4- Süresiz bir iş bırakma hedefine bağlı ancak saldırı yasalarının mecliste kabul edilip edilmemesinden bağımsız olarak, işyerlerinden başlayarak sistematik ve yoğun bir hazırlık kampanyası örgütlenmelidir. Ancak hükümetin saldırı programını kısa sürede meclis genel kuruluna getireceği göz önüne alındığında, bu hazırlığın eylem yönü ön plana çıkarılarak ele alınması bir zorunluluktur. Hedeflerimiz ve mücadele programımız konusunda tam bir netlikle birlikte, mevcut tüm yetersizliklerimizi mücadele içerisinde aşmayı ve mevzilerimizi oluşturmayı planlamalıyız. Dolayısıyla yönetimin kararlılığı ve ciddiyeti her zamankinden daha beliryecidir.

5- Bu ilkeler ışığında KESK MYK'ya şu çağrıyı yapıyoruz: Ya grev hedefli bir mücadele programını uygulamak üzere görev başına, ya da kapı dışına!

Adı-soyadı	Üye olduğu sendika	İmza

BES Genel Kurulu'na doğru...

Genel Kurul bürokratik-icazetçi anlayışlarla hesaplaşma platformu olmalı

Büro Emekçileri Sendikası (BES) 2. Olağan Genel Kurulu 12-14 Mart tarihlerinde yapılacak. Şubat ayı ortalarında ise şube genel kurulları tamamlanmış olacak. BES genel kurulları kamu emekçileri hareketinin kapsamlı saldırılarla yüz yüze kaldığı, sendikal bürokrasinin kurumsallaşma yolunu tuttuğu bir dönemde toplanıyor. Özellikle sahte sendika yasasından bugüne kamu emekçileri sendikaları hızla bürokratikleşme yolunu tuttular. Reformist sendikal anlayışlar sahte sendika yasasında özlemini duydukları 'meşruluğun' dayanağını bulmuşlar, bizzat yasaya dayanan sendikal çizgileriyle hareketin hızla dibe vurmasında başat bir rol oynamışlardır. Son iki yıllık dönem bu açıdan söylenenlerin yadsınamaz kanıtı durumundadır.

Sahte sendika yasasının püskürtülebileceğine dair bir inanç taşımayan -*tersine yasada kendine dayanaklar bulan*- bir sendikal önderliğin, yasa sonrasında hareketi güçlendiren bir rol oynaması düşünülemezdi. Nihayetinde son iki yılda kamu emekçilerinin sendikalara duydukları güven yerini hızla güvensizliğe bıraktı. Bugün reformist-icazetçi sendikal anlayış aynı uğursuz rolünü 'kamu reformu' karşısında da göstermektedir. Sahte sendika yasasının ardından "biz bu yasaya sığmayız" edebiyatına sarılan bürokratlar, son iki yılda yasaya fazlasıyla sığdıklarını dosta düşmana kanıtladılar. Son iki yılda toplu görüşme masalarına hapsedilen bir kamu emekçileri hareketi yaratıldı. Şimdi de, kamu reformu karşısında 'tek başımıza püskürtemeyiz' söylemiyle mücadeleden kaçışın teorisini üretiyorlar. Günübirlik eylemlerle kendilerini aklamaya çalışıyorlar.

Kuşkusuz bugün kamu emekçilerinin geniş kitlesinin hareketin dışına itilmesinde yalnızca KESK bürokratları suçlanamaz. KESK'e bağlı sendikalar da bu açıdan çok bir farklılık göstermemekte, aksine KESK bürokrasisini güçlendiren bir konumda durmaktadırlar. BES'in son iki yıllık dönemi bile tek başına bunu göstermeye yeter. Nasıl ki KESK kamu emekçilerini toplu görüşme masalarına kilitlemişse BES de aynı şeyi yapmış, işkolu düzleminde ise kendisini yılda iki kez yapılan Kurum İdari Kurulları'na kilitlemiştir. İşyerlerinde yaşanan sorunlar karşısında herhangi bir mücadele geliştirilememiş, yanı sıra nemaların gaspı, düşük ücretler vb. konusunda özgün bir tutum sergilenememiştir. Tersine Merkez Temsilciler Kurulu'nun almış olduğu "Sosyal Haklar Yürüyüşü" kararı bizzat MYK tarafından savaş karşıtı eylemle birleştirme adı altında iptal edilmiştir. Şüphe yok ki, son iki yıllık dönemin bu şekilde işlemesi büro emekçileri içerisinde büyük bir güvensizliğin de kaynağı olmuştur.

Bürokratik-icazetçi anlayışlarla hesaplaşalım

Son birkaç yıl göstermiştir ki, bürokratik-icazetçi sendikal anlayışlar tasfiye edilmeden kamu emekçileri hareketinin yeniden dirilmesinin olanağı yoktur. Genel Kurul süreçleri gerçek anlamını tam da bu hesaplaşmada bulacaklardır. Fakat kamu emekçilerinin devrimci-ilerici kesimlerinin önemli bir kesiminin bugün içinde bulundukları atalet durumu, bunu zorlaştırmakta, gerisin geri reformizme kan taşımaktadır. Reformistler bugün kamu emekçileri hareketi içerisindeki geriletici rollerini büyük ölçüde bu gerçekliğe dayanarak oynayabilmektedirler.

Sosyalist Kamu Emekçileri genel kurul süreçlerini hareketin bugünkü ihtiyaçları üzerinden değerlendirmekte, BES Genel Kurulu'na da devrimci mücadele programı ile müdahale etmeye, bürokratik-icazetçi anlayışlarla bu düzlemde hesaplaşmaya çalışmaktadırlar. Bu ilkesel yaklaşımı ve devrimci mücadele programını benimseyen tüm güçleri sorumluluğa ve göreve çağırmaktadır.

Ciddiyet sınavı

BES üyesi Sosyalist Kamu Emekçileri'nin BES Genel Kurulu'na yönelik yayınlamış olduğu broşür bir şubede devrimci çevrelerin yanı sıra, yönetimdeki anlayışlara yakın unsurların da ilgisini çekti. Bir kısmı broşürde ortaya konulan görüş ve açılımların altına imza atmaktan çekinmeyeceklerini söylediler. Fakat broşür tam da reformizmin sendikal harekette oynadığı uğursuz rolü ortaya koyuyordu. Oysa EMEP'liler Yurtsever Emekçiler'le birlikte sendika genel merkezinde ağırlık oluşturmakta ve sendikanın içinde bulunduğu tabloda en büyük sorumluluğu taşımaktadırlar. DSD'liler ise KESK'in bugünkü durumundan en büyük sorumluluğu taşıyorlar. Hareketin son birkaç yılı reformist önderliğin hareket üzerinde nasıl bir rol oynadığını gözler önüne sermektedir. Bugün bu aynı şubeden DSD'liler kongre sürelerinin 2 yıl olarak kalmasında direteceklerini söylüyorlar. KESK'e bağlı sendikalardan Tarım Orkam-Sen ve BES'te kongreler iki yılda bir yapılıyor. Bu konuda yalnızca Yurtsever Emekçiler 3 yılı kabul edilebilir buluyor, EMEP'liler ise genel olarak 2 yılı doğru gördüklerini söylüyorlar. Önümüzdeki genel kurul süreci bu açıdan reformist anlayışların söylemleri ile pratiklerinin aynı olup olmadığını ortaya koyacak, bu anlamda bir ciddiyet sınavı olacaktır.

Hem genel kurul sürecinde hem de günlük mücadelede devrimci-ilerici kamu emekçilerine düşen görev hareketin fiili-meşru mücadele eksenine çekilmesi için sabırlı, soluklu ve ısrarlı bir çalışmayı örgütlemek, devrimci bir mücadele programı altında birleşmektir. Önümüzdeki genel kurullarda reformist-icazetçi anlayışlarla tam da programatik tutumlar üzerinden ayrışma başarılabildiği oranda, devrimci bir alternatifin yaratılmasında önemli bir adım atılmış olacak, yönetimlere gelip gelmemekten bağımsız olarak, genel kurul süreci asgari bir başarıyla tamamlanmış olacaktır.

BES üyesi bir sosyalist kamu emekçisi

Tarım Orkam-Sen Tüzük Kurultayı yapıldı...

Mücadelenin kazanımları tasfiye ediliyor!

10 Ocak tarihinde yapılan tüzük kurultayının birinci gerekçesi *"KESK'e uyum"* olarak ilan edildi. Gerekçenin tartışmalı yanı bir tarafa bırakılarak değerlendirildiğinde bile kurul; biçimi, zamanlaması, değişiklik önergeleri ve sonuçlarıyla birlikte, gerek Tarım Orkam-Sen'deki sendikal anlayışların, gerekse mücadele çizgisinin ne içler acısı duruma sürüklendiğinin bir göstergesiydi.

Sahte sendika yasasının (4688 sayılı yasa) ardından yapılan kurullarda bilindiği üzere hızla yasaya uyum süreci yaşanmıştı. KESK bu yasaya sığmaz diyenler yasadan bile yasakçı olmuş, tüzüklerine yasanın dayattığı/dayatmadığı tüm maddeleri eklemişlerdi. Yapılan bu değişikliklerin en önemlilerinden biri de kurul süreçlerinin iki yıldan üç yıla çıkarılması olmuştu. Bürokratikleşmenin ve koltuk sevdasının tartışmasız göstergelerinden biri olan bu değişikliği, üç sendika hariç (BES, Kültür-Sen ve Tarım-Orkam Sen) gerçekleştirmişti. Bunlardan Kültür-Sen Olağanüstü Kurultayı ile tüzüğünü değiştirmiş ve "uyum" sağlamış, BES ise olağan kurula bırakmıştı. Tarım-Orkam Sen ise olağan kurula bir-iki ay kala yangından mal kaçırırcasına Tüzük Kurultayı düzenledi.

Bilindiği gibi uzlaşmacı-bürokratik anlayışlar tarafından genel kurullar çoğunlukla işlevlerini yerine getiremez, ilkesiz ittifaklar, ayak oyunları ve kirli hesaplar arenasına çevrilir. Tarım Orkam-Sen de yaşananlar ise daha kurnazca düzenlenmiş, ince hesaplara dayanan bir plandı. Seçimsiz yapılan kurultayda iddia edilen *"KESK'e uyum"* söylemi, oynanan orta oyununa perde yapıldı. Olağan kurula az bir süre kala birden "uyanmış olan" yönetim, kurulda pek tabii ki görüşülüp değiştirilebilecek



olan tüzüğü önceden değiştirme gereği duydu.

"Uyum" aldatmacası ise tam bir muamma idi. İki yıllık sürelerle seçilen üst kurul delegeleri, üç dönemde konfederasyon kuruluna iki dönem sorunsuz gönderilebiliyordu. Arada kalan bir dönemdeki fazla delege KESK'in olağanüstü kuruluna gönderilebilir veya hiçbir kurula katılamamış olabilirdi. Bununla birlikte KESK tüzüğünde bunun aksi belirtilmemiştir ve hukuki olarak da bir sorunla karşılaşılmayacağı ihtimali çok yüksektir. Zaten üst kurul delege sayısının 15 olduğu da düşünülürse gerekçenin asıl amacı daha net görülebilmektedir.

İki yıl önce aynı delegasyonla toplanan genel kurulda bu madde oylanmış ve reddedilerek iki yılda kalmıştı. Geçen iki yılda ciddi üye kayıplarının yanı sıra pek çok alanda da geri düşme yaşanmış, şubeler kapanma noktasına gelmiştir. Ancak MYK gidişten ya çok memnun olduğundan ya da bizlere henüz açıklamadığı bir projesini hayata geçirme ihtiyacından olsa gerek iki yıllık yönetim süresini tüzük değişikliği ile üç yıla çıkardı.

Akıl almayacak bu durumun açıklaması gayet basit ve anlaşılırdır. Tüzüğe göre bir üye iki dönemden fazla MYK üyeliği yapamamaktadır (DSD'liler yönetimde olmamalarına rağmen son kalan bu kırıntıyı kaldırma önergesi vermiştir). Mevcut yönetim, olağan kurulda tekrar seçilebilecek delegasyon gücüne sahip olmasına rağmen, seçildiği ve tüzük değişikliğini gerçekleştirdiği taktirde bir sene sonra tekrar Genel Kurul yapmak zorunda kalacaktı. Sonrasında tekrardan adaylıklarını koyamayacakları için toplam üç yıl yönetimde kalıyorlardı. Oysa ki bu olağanüstü kurulla yönetimlerini bir yıl uzattılar ve seneye üç yıl daha seçilebilme olanakları doğdu. Bu çok basit ve ucuz ayak oyununda anlaşılamayan bir taraf DSD grubunun son dakikaya kadar netleşememesi ve son anda onaylamalarıydı. Bu ise ne kadar kaypak bir zeminde durduklarının bir göstergesidir. Bir diğer tutarsızlık ise Yurtsever Emekçiler'in ve EMEP'lilerin tutumu olmuştur. KESK tüzüğünde üç yılı kabul edenler burada muhalefet etmekte bir tutarsızlık görmüyorlardı. Tabii konuyu yönetimde kalma, koltuk kapma kaygısıyla ele alınca burada da anlaşılmayacak bir şey yoktur.

DSD'li grup Sendikal Birlikçiler'e şirin görünebilmek için hiçbir düzey aramaksızın girişimlerde bulundu. Tabana değişikliğe karşıymış gibi görünmüş, kurulda ise kraldan çok kralcılığa soyunup, sonuçta etkili de olmuşlardır. Tüm önergeleri kabul ettikleri gibi daha da ileri gidip mevcut demokratik kırıntılara saldırmakta da sakınca görmemişlerdir.

Böyle bir zeminde, grupsal kaygı ve amaçlarla yapılan kurulun kamu emekçilerinin çıkarları açısından niteliği ortadadır. En önemlisi kurulda ne Kamu Yönetimi Temel Kanun tasarısı, ne saldırılara karşı mücadele, ne de kamu emekçilerinin güncel ve acil sorunların tartışılmamış olmasıdır.

Mevcut tablo, sendikalarımıza sahip çıkmanın ve işyerlerinden başlayarak devletten ve sendika bürokrasisiden bağımsız örgütlenmenin ne kadar acil bir ihtiyaç olduğunu bir kez daha göstermiştir. Sorumluluk ve görev tüm devrimci, sosyalist, ileri kamu emekçilerinin omzundadır.

Tarım Orkam-Sen üyesi bir emekçi/Ankara

Kamu Yönetimi Temel Kanunu hakkında emekçilerle konuştuk...

"Birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz!"

- Kamu hizmetlerini özelleştirecek, kamu emekçilerini köleliğe mahkum edecek olan Kamu Yönetimi Temel Kanunu tasarısına karşı nasıl bir mücadele yürütülmeli?



Sağlık emekçisi (İzmir): Öncelikle nasıl bir mücadele yürütülmemesi gerektiğine dair bir şeyler söylemek istiyorum. Kısaca KESK'in bugünkü mücadele şeklidir diyebiliriz. Çünkü plansız, programsız, saldırıları püskürtmekten ve hak almaktan uzak eylem biçimleri yapılmakta. Kitlesel bir eylem örgütlense bile önü ve arkası boş bırakılmakta. Süreklilik taşımadığı gibi kararlı bir tutum da söz konusu değil.

Yüksek teknoloji enstitüsü işyeri temsilcisi (İzmir): Sorunuzu yanıtlamadan önce birkaç cümleyle Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun (KYTK) ne olduğunu özetlemek isterim. Reform diye dayatılan yasa aslında bir kölelik yasasıdır. Çünkü kamu emekçilerinin bugüne kadar kazanılmış olan haklarını bir çırpıda yokeden ve bir dizi saldırı yasasını içinde barındıran bir yasadır. Örneğin personel rejimi yasası gibi. Bu tasarı ile başta sağlık, eğitim olmak üzere ulaşım, enerji, tarım, köy hizmetleri vb. kamu alanının tasfiyesi, kamu emekçilerinin de işsizleştirilmesi, örgütsüzleştirilmesi hedefleniyor. Bütün bunlar aslında ulusal ve uluslararası sermaye tekellerinin (İMF, DB, DTÖ vb.) çıkarları doğrultusunda hazırlanan özelleştirme programının parçalarıdır.

İktidar sözcüleri (AKP yerel yönetimlerden sorumlu genel başkan yardımcısı Halil Türün) yasa konusunda "Bu yasayı çıkarmaktan bizi hiçbir güç alıkoyamaz, karşı görüşlere rağmen çıkartacağız" diyerek bu konudaki kararlılıklarını belirtiyor. O halde kamu emekçileri de yasayı çıkartınama konusunda kararlı davranmalı. "Hiçbir güç bu yasayı çıkartamayacak! Yasa tasarısı geri çekilene kadar hizmet üretimden gelen gücümüzü kullanacağız!" diyerek süresiz iş bırakmaları temel alan bir mücadele programını yaşama geçirmelidir.

Kültür emekçisi (Kültür-Sen/İzmir): Halihazırda yürütülen mücadele, yapılan eylemler (basın açıklamaları, günü birlik eylemler, saatlik iş bırakmalar veya hedefsiz eylemler) saldırı yasasının çıkmasını engellemekten uzaktır. Aslında '90'ların başından beri bu tasarı hükümetlerin gündeminde. Hatta 6 yıl önce kamu personel rejimi gündeme getirildi, meclisten çıkarılmak istendi. Kamu emekçilerinin kitlesel direnişleri sonucu bir süreliğine geri çekildi. Bugün hareketi zayıf, mücadeleyi programsız ve dağınık yakaladığı bir anda en kapsamlı yasa saldırılarını meclise getirmiş durumda. KESK'in gündemine ise yeni giriyor. Bu mücadele açısından vahim bir durum. Ayrıca bugün sendika yönetimleri de yerel seçime kilitlenmiş durumda. Oysa sendikalara ve sendikacılara düşen görev işçilerle beraber ve kamu hizmetinden yararlanan halkın desteğini de alarak birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

Eğitim emekçisi (İstanbul): Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nu ilk olarak "kamuda reform" olarak basından duydum. Açıkçası oldukça hoşuma gitmişti. Varolan eskimiş devlet kurumu anlayışına son verilecek, çok daha iyi ve kaliteli işleyiş başlayacak diye düşünmüştüm. Çalışanların performanslarının ölçülmesi ve bankamatik memurlarının böylece tasfiye edileceği, işlevsiz kurumların daha işlevli, hizmetlerin daha kaliteli hale geleceği vb. söylemler herkesin hoşuna gidecek şeylerdi. Ancak sendikadan bir arkadaşın işyerinde yasanın gerçek içeriğini anlatması bu olumlu düşüncelerimi yoketti.

Anlatılanlardan sonra gördüm ki, yasa çalışanların ve bütün halk kesiminin yaşamsal alanını sınırlayan bir yasa. Üstelik kalite adına. Tamamen hizmet sektörleri parası olana göre kurgulanıyor. Bu uygulamadan habersiz veya benim gibi medyada yer aldığı gibi bilenler çok fazla. Bu da bir dezavantaj. Gerçekleşirse toplumsal bir yıkım olur.

- Bu durumda sendikaların yasaya karşı mücadelesini yeterli buluyor musunuz?

Eğitim emekçisi (İstanbul): İşyerlerinde bilgilendirme çalışmaları etkili ama bu ne kadar yaygın yapılıyor bilemiyorum. Bu konuda bilgisi olmayan buna karşı çıkmaz. Yakın bir zamanda gerçekleştirilen sevkli/sevksiz iş bırakma eylemleri amacına ulaşamadı. Katılımın azlığı ortada. Birer-ikişer iş bırakmanın bir anlamı yok. İş bırakma ciddi bir eylemliliktir. Hazırlığının da çok önceden yapılması gerekir. Diğer sendikalara üye çalışanların da sahiplenmesi gerekirdi. Onların da ikna edilmesi gerekir.

- Ne yapılmalı?

Eğitim emekçisi (İstanbul): Bu sadece bizi değil bütün halkı ilgilendiriyor. Bu yüzden onları bilgilendirme toplantılarını yapmak gerekir. Bizler velilerimizi bilgilendirebiliriz. Eylemlerimize katılmalarını sağlarsak, eylemlerimiz daha çok ses getirecektir. Eylemlerimizin ses getirecek, ilgi çekecek şekilde düzenlenmesi gerekir. O zaman kolay kolay böyle yasaları getirmeye kimse cesaret edemez.

Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

8 Mart'ta alanlara!

İşçi ve emekçi kadınlar, hem sınıfsal konumlanışları nedeniyle, hem de kadın olmaktan kaynaklı pek çok sorunla yüzyüzedir. Bu sorunların başında ekonomik eşitsizlik ve temsilde eşitsizlik gelmektedir.

Ekonomik eşitsizlik

Türkiye'de ekonomik ve sosyal yapılanma kadınların işgücüne katılım oranını düşürmektedir. Ataerkil zihniyet, kadının yerinin evi olduğu düşüncesi – ev içindeki yeniden üretim süreci, çocuk bakımı ve ev işlerinin kadının görevi olarak görülmesi -, eğitim olanaklarından yeterince yararlanamamak kadınların iş gücüne katılımını olumsuz etkilemektedir. İşgücüne katıldıklarında ise düşük ücretli, sigortasız, işten çıkarmaların yoğun olarak yaşandığı tekstil, konfeksiyon gibi sektörler kadına 'uygun' görülmektedir. 2002 yılı verilerine göre Türkiye'de kadınların sadece %30'u işgücüne katılmaktadır. İşgücüne katılanların büyük bir bölümü ise tarım sektöründe ücretsiz aile işçisi olarak çalışmaktadır. Çoğunlukla enformel sektörde çalışan kadınlar ise hem fazla çalışma saatleri, hem de evişleri nedeniyle çifte bir yükün altına girmekte ve hamilelik, doğum gibi nedenlerle her an kapının önüne konulma tehlikesi yaşamaktadır.

Ev işleri ve çocuk bakımının kadınların omuzlarında olması sadece işçi kadınların değil, kamu emekçisi kadınların hayatını da zorlaştırmakta, çoğu zaman bu nedenle iş bırakılmakta, kadınlar kamusal alandan çekilmek zorunda kalmaktadır.

Türkiye'de kadınların yaşadığı en önemli sorunlardan biri de işsizliktir. Devlet İstatistik Enstitüsü'ne göre Türkiye'de kadın işsizliği %18'dir. Toplam işsizlik oranının %9 olduğu düşünüldüğünde, iş bulma noktasında kadınların ayrımcılıkla yüzyüze kaldığını söylemek mümkündür. Kadınlar sadece iş bulma noktasında değil ücretlendirmede de ayrımcı uygulamalara tabi kılınmaktadır. Yine devletin verdiği istatistiklere göre kadınlar aynı işi yaptıkları halde erkeklerin aldığı ücretin %45-%75'ini almaktadırlar. Bu nedenle, "eşit işe eşit ücret" talebi dillendirilmeli ve bu uğurda mücadele edilmelidir.

Sendikal temsilde eşitsizlik

Kadınların kendi öz örgütlenmeleri olan sendikalarda yeterince yer almadığı ve yönetimde temsil edilmedikleri görülmektedir. Türkiye'de sendikaların hızla işçi sınıfından ve sınıfın sorunlarına çözüm bulmaktan uzaklaştığı, giderek devlete eklemlendiği düşünülürse bu olağan bir durum olarak görülebilir. Sendika bürokratlarının kendiliğinden kadın örgütlenmeleri yaratacağını, kadın işçilerin özgül sorunlarına cevap vereceğini düşünmek ise saflık olur. Sendikaları dönüştürmek, sınıfın ortak sorunları kadar bizzat kadın işçilerin yüzyüze kaldığı sorunları çözmek, ancak kadın işçilerin öznesi ve öncüsü olduğu bir mücadeleyle sağlanabilir.



Bu noktada kamu emekçilerinin daha avantajlı olduğunu söyleyebiliriz. Ancak bu avantaj henüz hak alıcı bir mevzide değil. Bugün kadın emekçilerin her bir şube bünyesinde kadın komisyonları kurması, bu komisyonları işler hale getirmesi gerekmektedir. Kadın sekreterlikleri, salonların dışına çıkartılarak, kadın emekçilerin sorunlarına çözüm üreten örgütlenmelere dönüştürülmelidir. Bu alanda da görev kamu emekçisi kadınlara düşmektedir.

Sonuç olarak 150 yıl önce Şikagolu kadın işçilerin başlattığı kadınların özgürleşme mücadelesi bugün de devam ediyor. Evde, sokakta, fabrikada, kısaca her alanda kadınları hem sınıfsal ve hem de cinsel olarak ezen, sömüren kapitalist sisteme karşı mücadele etmenin zamanıdır artık.

Aradan yüzyıla aşkın bir süre geçmesine rağmen hala benzer talepleri haykırıyoruz. İnsanca yaşamaya yeterli ücret, eşit işe eşit ücret, 8 saatlik iş günü, sigortalı iş, ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması.

Şu bilinmelidir ki işçi ve emekçi kadınların öznesi olmadığı bir mücadelenin başarılı olması ve kadınları özgürleştirmesi mümkün değildir. Bu nedenle 8 Mart'ta alanlarda olmalı, mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Yerel seçimler yaklaşıyor...

Ne düzen partilerinin yalanları, ne de düzen soluyla kolkola girmiş sosyal-reformist "sol"un sahte umutları...



Haklarımızı sermaye iktidarından koparıp almak için tüm işçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine çağıran

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nu destekleyelim!